

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

«Ἄφοῦ συνῆλθον ἀπὸ τοῦ ληθάργου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατος τοῦ γέροντος μὲ εἶχε ῥίψει, ἐκυριεύθη ἀπὸ μεγάλου φόβου εὐρεθεὶς μόνος μετὰ τοῦ λειψάνου τοῦ παπποῦ μου, καὶ μόλις ἠδυνάμην νὰ σαλεύσω ἐκ τοῦ τόπου μου.

«Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν τὸ υπερβολικὸν ψῆχος μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνάψω φωτῖαν, ἀφοῦ δὲ ἔκαμον τοῦτο, ἐκάθησα πλησίον αὐτῆς καὶ ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ πρακτέου μέχρι τῆς ἐσπέρας· ἡ ἐπελοῦσα καταγίς ἐπῆρέησε τοὺς φόβους καὶ τὴν μελαγχολίαν μου, ἐγὼ δὲ καθήσας πλησίον τῆς ἐστίας, ἔστρεψα τὰ νῶτά μου πρὸς τὸ λείψανον καὶ ἤρχισα νὰ ἐλεεινολογῶ τὴν τύχην μου.

«Ἀίφνης ὁμοῦ ἐνεθυμήθην μίαν ἀπὸ τὰς συμβαλὰς τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, ὅτι δηλ. ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀπαντῶμεν μὲ θάρρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φοβοῦμεθα περισσότερο, καὶ σηκωθῆς ἀπὸ τὴν γωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤμην ζαρωμένος, ἐπορεύθην πρὸς τὴν κλίνην, ὅπου ἔκειτο τὸ λείψανον τοῦ ἀγαπητοῦ μου παπποῦ. Τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ ἦτο τόσοσιν ἠλαρὸν καὶ γλυκὸν, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπληρώθησαν μὲ δάκρυα.

«Ὅχι, ὄχι,—εἶπον κατ' ἐμαυτὸν,—τὸ λείψανον τοῦ ἀγαπητοῦ μου παπποῦ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μὲ κάμνῃ νὰ φοβῶμαι.»

«Καὶ ὁμοῦ μ' ὄλον τοῦτο ὁ φόβος δὲν μὲ ἀφῆκεν, ὅταν ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Καὶ δὲν εἶναι παράξενον, ἂν εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ τὴν θέσιν μου συνέβαινε τοῦτο. Πῶς ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ πλάγιον ἐνὸς νεκροῦ! Ὅθεν ἔσυρα πρὸς ἐμὲ τὴν Ῥόζαν καὶ ἐπλαγίασα πλησίον τῆς· ἡ δὲ θερμότης τοῦ σώματός τῆς καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τῆς ἀνεζωπύρωσαν ὄχι ὀλίγον τὸ θάρρος μου.

«Τέλος ὁ Οὐράνιος μου Πατὴρ, εἰς τὸν ὁποῖον προσηυχῆθην μὲ εὐσπλαγχνισθῆ, καὶ καθυσόχασε τὰ νεῦρά μου καὶ οὕτως ἔπεσα εἰς ὕπνον βαθύν.

«Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἀπεφάσισα νὰ ἀσκηθῶ εἰς τὴν εὐστάθειαν· ἀφοῦ δὲ ἐφρόντισα διὰ τὴν Ῥόζαν, καὶ ἔκαμα ἄλλας τινὰς ἀναγκαίας ἐργασίας. Ἐπλησίασα πρὸς τὸ λείψανον, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἐκράτησα μετὰ τῶν χειρῶν μου τὸ σεβαστὸν πρόσωπον τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος. Τοῦτο ἐξηφάνισε τοὺς φόβους μου, ἀλλ' ἠῤῥήσασε τὴν θλίψιν μου.

«Ἐσκέφθην κατόπιν περὶ τῆς ταφῆς τοῦ σώματος, κατὰ τὴν παραγγελίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἔμεινα ἀναποφά-

σιστος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, τὸ δ' ἐσπέρας ἐπλάγισα πάλιν παρὰ τὸ λείψανον, καὶ ἐκοιμήθην μέχρι τῆς πρωΐας. Τὴν πρωΐαν ἐγερθεὶς προσηυχῆθην εἰς τὸν Θεὸν διὰ θάρρος καὶ αὐτὸς ἠδύναξεν νὰ μοὶ τὸ χάρισεν. Ἐχασα ἐντελῶς τοὺς φόβους μου, ἀλλ' ἡ λύπη καὶ θλίψις μου ὑπερηρέησαν· καθήσας δὲ πλησίον τοῦ σεβαστοῦ λειψάνου ἔκλαιον ἀδιακόπως, μὴ ὑποφῶρων τὴν ἰδέαν τοῦ ἀποχωρισμοῦ αὐτοῦ.

«Τελευταῖον ὁμοῦ ἀπεφάσισα νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ ἀγαπητοῦ παπποῦ, καὶ σηκωθείς ἔλαθον τὴν σκαπάνην καὶ ἤρχισα νὰ σκάπτω. Ἐκαστος κύπος ὁμοῦ αὐτῆς ἐπροξέειν βαρεῖαν ἀντήχησιν εἰς τὸ κτηνοστάσιον, καὶ ἠδυνήσαν ἐντόπως εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὥστε ἐχρηάσθην νὰ δαπανήσω δλόκληρον τὴν ἡμέραν δι' ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην νὰ τελειώσω εἰς δύο ὥρας, ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦτο τόσοσιν μαλακὸν καὶ ἀμυῶδες, ὥστε εὐκόλως ἠδυνάτο τις νὰ ἀνοίξῃ ἓνα τάφον εἰς ὀλίγον καιρὸν.

Ἵσθεν ἀπεφάσισα ν' ἀναβάλω τὸν ἐνταφιασμὸν διὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν. Ἄφοῦ δὲ ἐδειπνήσα καὶ ἔδωκα καὶ εἰς τὴν Ῥόζαν τὴν ἀνάλογον αὐτῆς τροφήν, ἐπλαγίασα πλησίον αὐτῆς καὶ ἐκοιμήθην μέχρι τῆς ἐπομένης πρωΐας.

«Ἄμα ἐξυπνήσας, ἐπεδόθην εἰς τὰ τῆς ταφῆς, μὲ πολλὴν δὲ δυσκολίαν κατάρθωσα νὰ θέσω τὸ λείψανον τοῦ σεβαστοῦ παπποῦ εἰς τὸν ἀνοιχθέντα τάφον. ἀλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ στιγμή νὰ καλύψω αὐτὸ διὰ τοῦ χύματος, τὸ θάρρος μου μὲ ἐγκατέλειψε καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἰστάμην μὲ τὸ πτωάριον εἰς τὴν χεῖρα, μὴ δυνάμενος νὰ ῥίψω ἐπ' αὐτοῦ τὴν πρώτην πτωαρίαν. Προσηυχῆθην διὰ ἰσχύν καὶ παρηγορίαν, καὶ τέλος ἀπέκρυψα αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐξώδευσα χαράττων διὰ τοῦ μαχαριδίου μου τὴν ἐξῆς ἐπιτάφιον ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τὸν ὁποῖον ἔθεσα ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς: «Ἐνταῦθα κεῖται ὁ νεκρὸς τοῦ Πέτρου Λοπράζ ἀποθανόντος τὴν νύκτα τῆς 8ης πρὸς τὴν 9ην Ἰανουαρίου 1855 εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐγγόνου του Ἰακώβου Λοπράζ, καὶ ἐνταφιασθέντος ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐν τῷ μνήματι τούτῳ.»

«Τελειώσας καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἔκλεισα τὴν θύραν τοῦ τυροκομείου καὶ μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἀποφασίσας νὰ ἐπισκέπταμαι τακτικὰ καθ' ἑκάστην τὸν τάφον τοῦ ἀγαπητοῦ παπποῦ.

«Ἐῤῥεθεὶς μόνος μετὰ τῆς Ῥόζας, κατελήφθην ἐκ νέου ἀπὸ μεγάλους φόβους, ἀλλὰ διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας, ἠλευθερώθην ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ ἤδη αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἡσυχον, καὶ γαλήνειον, ἂν καὶ λυποῦμαι διὰ τὴν μοναξίαν μου.» (ἀκολουθεῖ)